

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Solen og Jorden.

Citation: Richardt, Chr.: "Solen og Jorden.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 130. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid70441/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Søndagmorgen.

Klokken ringer til Kirke, og Gjøgen ringer tilskovs,
her som hist er livsaligt at være;
Skoven og Kirken har Svalhed beggeto,
og hvælve sig begge til Guds Ære.

Svalen bygger Rede mod Kirkens stille Tag,
men kvidrer over Marker og Enge;
som den vil jeg hælde mit Hoved til Guds Hus,
men derude vil jeg slaa mine Streng.

Solen og Jorden.

I.

Nu daler den straalende Sol,
og en Høstak er nok til at dække
Lyset som naaer
Alverden over;
Jorden slører sig til,
dens Brudgom er borte.

I Aartusinder var det som nu,
Lige blankt er Solvognens Guld,
lige friske de purpurne Roser,
Dagkongen rækker sin Brud
i Skilsmisens Stund.
Hvad Abraham saae fra sit vandrende Telt,

Seer Bonden fra Kæmpehøjens Stene;
»nu synker Solen!» har de sagt,
den Ene med den Anden,
og de seneste Slægter vil sige som de.

Anderledes Granskerens Tale.
Som Kysten sejler for Sømandens Blik,
sejled i lange Tider,
Dag ud, Dag ind,
den dalende Sol,
til en Lærd i sit Kammer
med hviskende Mund siger Nej!
Og Verden bekjender med ham:
Det er os der sejle!

Saadan i Menneskets Liv.
»Gud har forladt mig!»
sukker din sørgende Sjæl,
naar Mørke falder over den,
og Lys Du ej seer; —
Kjære! det er Dig,
der er vejet fra Ham!
Stiger Du paa Bjerget,
da seer Du ham igjen;
og svinger Du Dig en Tankeflugt
fra Vuggen og til Graven,
fra Pol til Pol:
Da er Han altid hos Dig,
gaar aldrig ned.

II.

Men som i Aarets vaxlende Løb
den vældige Sol
synes at skue vor Jord med vaxlende Sind;
som han i Vintren
gjør hende sparsomt Besøg,
mens i sin hvide Seng hun venter de Spæde,
men med tusinde Kjærtægn
hilser den myldrende Flok;
som han ved Sommer,
en grusom Chronos,
myrder sin egen Slægt med fortærende Brand:
Som han i Høst,
lig en angrende Fader ved Barnets Grav,
gyldner en Bronceskov
til Minde om den, han har gulnet,
og vender sig bort,
mens Stormene sprænge hans Værk —
saa vaxlende, saa foranderligt
synes i Tidernes Løb Guds Aasyn mod os.
Ligner Abrahams Ven
den Gud, som i Ørken
truer et tilhyllet Folk?
Og Han,
som ved sin Tjeners Mund bereder sig Offer,
er det Ham som raaber:
Offer behager mig ej?
Gud har forandret sig, saa seer det ud;
nej, som Tidernes Vexel
virkes ved Jordens Løb, mens den lysende Sol

er hvor den er
og altid den samme:
Saa har Menneskets Aand om den Evige kredset,
styret og draget af Ham.

Det Onde.

Jeg troede, da jeg var lille,
det Onde var ikke til,
det var kun gamle Dages
truende Skyggespil:
Kain var ond og Judas ond,
og alle Hedning-Hunde; —
men lukked jeg blot min Bibel i,
saa lukked jeg for det Onde.

Nu veed jeg, nu jeg er gammel,
og ikke saa mørkerød;
seer jeg mig selv i Spejlet,
saa seer jeg det Onde med!
Kain er jeg og Judas jeg
i Sjælens dybe Grunde; —
bedst at lukke min Bibel op,
det hjælper mod det Onde.

Den yderste Dag.

Som et Skib finder Vej gjennem Skummet
over Hav til den fjerneste Bred,